

# РЕШЕНИЕ

№ 8600

гр. София, 04.03.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 71 състав, в**  
публично заседание на 04.02.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Слава Гьошева**

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **9166** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).  
Образувано е по жалба на Д. А. Х., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на И., [дата на раждане] , чрез адв. М. Н., срещу Решение №4152 от 21.07.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет на Република Б., с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във връзка чл. 8 и чл. 9 от Закона за убежището и бежанците е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут, връчено на чужденеца на дата 15.08.2025г.  
С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, немотивирано, постановено в противоречие с административно-производствените правила и материалния закон. Отрича извода на административния орган за липса на предпоставките за предоставяне на статут. Твърди се, че в нарушение на Директива 2011/95/ЕС административният орган е приел, че наличието на писмено становище от ДАНС е достатъчно основание за отказ за статут на бежанец и хуманитарен статут. В подкрепа на релевираните доводи е цитирана практика на Съда на европейския съюз. Моли Съда да отмени оспореното решение.  
В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез представител по пълномощие адв. И. поддържа оспорването.  
Ответникът – Председателят на ДАБ, в с. з. чрез юрк. К. моли Съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана.  
Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното производство.  
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени

представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: Началото на разглежданото производство е поставено с молба за предоставяне на международна закрила от жалбоподателя до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС) вх. № ПМЗ-В-608 от 24.02.2025 г. (л.76). В регистрационния лист е отразено, че оспорващият е [дата на раждане] в [населено място], И., кюрд, сунит, женен. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Изготвена е Евродак дактилоскопна карта (л.85). Чужденецът е декларирал съгласие за обработване на личните данни за целите на производството по закрила, както и за събиране на официални данни от други органи и организации, включително и от страни, различни от държавата на произход.

Връчени са му Указания за правата и задълженията, които има в зоната за движение, принадлежаща към РПЦ – С., съгласно решение на Министерския съвет и информация за местата, на които при необходимост може да получава допълнителна информация. На жалбоподателя са връчени писмена покана за провеждане на интервю на 04.03.2025 г. (л.71), Указания относно компетентния орган и реда за подаване на молба за закрила, както и досежно процедурата, която ще се следва, правата и задълженията, които чуждите граждани имат на територията на РБългария. Предоставен му е списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут с приемни в ДАБ при МС и информация за задълженията, които следва да съблюдава в центровете на ДАБ – МС. С поканата е уведомен, че неявяването му ще се счита за неспазване на съществено задължение в производството за предоставяне на международна закрила, както и че неявяването на определената дата или в продължение на 30 работни дни след нея е основание за прекратяване за производството.

На 04.03.2025 г. в присъствие на преводач от арабски е проведено интервю с чуждия гражданин, документирано с приложен към административната преписка Протокол рег. № УП 18325/04.03.2025 г. (л. 60 – л. 64). Кандидатът е заявил, напуснал легално И. през 2016 г. заедно със съпругата си. Пристигнали в Т., където останали 20 дни след което влезнали нелегално в Б.. Х. заявява, че сключил брак със съпругата си К. Нажад Ф. на 03.02.2016 г. в [населено място], че имат две деца, които живеят с него в [населено място]. Посочва, че иранците са искали да изгонят всички жители на К., защото искат да контролират района, който бил богат на петрол. Пояснява, че са заплашвали него и съпругата му и всички кюрди да не обработват земите им и да им ги продават. Сочи, че заплахите продължават и до днес, като съобщава, че преди десетина дни иранци са убили двама кюрди в района. Обяснява, че майка му, която е на 85 години и сестра му, на 60 г. са останали да живеят в К., като брат му е в неизвестност от 13-14- години. Разказал, че има основно образование и е учил до 10 клас, като в И. имал магазин за телефони, а към момента е готвач. Заявил, че не е бил политически ангажиран и не е служил в редовната армия. Като мотив за напускането на И. разказал, че в края на 2015 г. иранците го ударили по главата, а на жена му счупили ръката. През 2016г. иранците и техните партии се разпространили по земите им и му отправили заплахи и го ранили. Заявил и че не знаел за други заплахи към близките му, и към него след като напуснал страната си по произход. Не сочи да е участвал в други производства за международна закрила. Заявил че не желае да се завърне в И., децата му ходят на училище и имат среда. Добавя, че не може да се върне да живее в страната си на произход, защото със семейството си се е установил в Б. от десет години и вече е забравил живота се там. Посочва, че съпругата му и една от дъщерите му имат предоставен хуманитарен статут и се очаква решение за статут и на втората му дъщеря. В заключителната част от протокола е отразено, че интервюто е проведено на разбираем за оспорващия език - арабски, без да съществуват комуникативни пречки и без възражения или допълнения от негова страна.

На 18.06.2025 г. в ДАБ при МС е постъпило писмо с рег. № УП- 18328 от Държавна агенция

"Национална сигурност" (ДАНС), в което е отразено, че ДАНС разполага с информация – отразена в справка рег. № RB 202001-001-03/М-6-1571/09.05.2025 г. според която Д. А. Х. представлява заплаха за националната сигурност. Поради това ДАНС възразява да му бъде предоставена закрила в Р Б..(л.50).

На 20.06.2025 г. експертът на ДАБ - МС, провел интервюто с кандидата за закрила, е изготвил предложение до председателя, въз основа на всички събрани в административното производство доказателства, да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на гражданина на Д. А. Х. (л. 46).

С оспореното в настоящото производство решение № 4152/21.07.2025 г. на председателя на ДАБ-МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут и е връчено лично на жалбоподателя в присъствие на преводач на 15.08.2025 г. (л. 44).

За да постанови този резултат, Председателят на ДАБ е приел, че спрямо молителя не е налице материалноправното основание по чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Не се установява наличието на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ. Административният орган е направил заключение, че посочените лични мотиви на молителя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Административният орган е приел, че по отношение чл. 9, ал. 8 ЗУБ, където се произнася в условията на оперативна самостоятелност, посочените от чужденеца лични мотиви за желанието му да получи статут не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут. Извършен е анализ на информацията, изложена в справка с вх. № МД-02-225/25.04.2025 г., изготвена от дирекция "Международна дейност" към ДАБ при МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в И.. Същевременно е посочено, че в изпълнение на задълженията по чл. 58, ал. 10 ЗУБ, административният орган е изискал писмено становище от ДАНС и в постъпилото писмо агенцията възразява на Д. А. Х. да бъде предоставена закрила в Р Б., тъй като ДАНС разполага с информация, според която той представлява заплаха за националната сигурност. Тази информация е част от обособения по реда на ЗЗКИ класифициран том по делото (доклад с рег. № RB 202001 - 001 – 03/М-6-1571/09.05.2025 г.). Административният орган се позовава на цитираното писмо и изтъква, че е налице изключението по § 1, б. "г" от чл. 17 от Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета, когато гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията на субсидиарна закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира. След като съобразно чл. 41, ал. 1, т. 1 ЗДАНС агенцията е органът с изключителна компетентност по въпросите на националната сигурност, преценката, че дадено лице, кандидатстващо за международна закрила, представлява заплаха за националната сигурност, е обвързваща за решаващия орган и последният следва да откаже предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут на жалбоподателя. Административният орган е извършил и оценка на „висшия интерес на детето на молителя, като е преценено че децата следва да бъдат отгледани, за тях да се полагат грижи и те да израснат в културната и/или семейна среда на страната, в която са родени-Република Б., заедно с тяхната майка.

По преписката е приобщена справка вх. № МД-02-225/ 25.04.2025 г. от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно И. – актуално положение в страната, съставена съгласно Методологията на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището за изготвянето на информация за страните на произход на база внимателно подбрани, публично достъпни външни

източници, посочени в края на документа. Данните от същата са анализирани в обстоятелствената част на оспорения акт.

От съдържанието на административна преписка се установява, че за първи път жалбоподателят е депозирал молба за международна закрила, с вх. № УП 1513/17.05.2016г. при ДАБ-МС, по която е постановен отказ за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут с Решение № 7563/31.08.2016г. на председателя на ДАБ при Министерски съвет. Отказът е обжалван от лицето, като въз основа на това е образувано адм.дело № 10887/2016г. по описа на Административен съд-София-град (АССГ), който с Решение № 1256 от 27.02.2017 г. е отхвърлил жалбата. Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 9989 от 27.07.2017г. по адм.дело № 4211/2017г. по описа на Върховен административен съд на Република Б. (ВАС).

Чужденецът е подал последваща молба, рег. № УП-18325 от 20.11.2017г. в ДАБ-МС за международна закрила, която с решение № 73-ОК от 04.12.2017г. на интервюиращ орган на ДАБ-МС не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. С решение № 776 от 09.02.2018 г., постановено, по адм.д. № 13819 по описа на съда за 2017г. е отхвърлена жалбата на Д. А. Х. срещу решение № 73-ОК от 04.12.2017 г. на интервюиращ орган на ДАБ-МС.

С молба с рег. № УП 18325 от 25.06.2019 г. Х. е депозирал последваща молба, която не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила с Решение № 38-ОК от 05.07.2019 г. Последното е отменено с решение № 4151/24.07.2020 г., постановено по адм. дело № 8990/2019 г. по описа на АССГ, 57 състав и преписката е върната в ДАБ при МС за изпълнение на указанията по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на съдебното решение.

С решение № 1954 от 09.07.2021 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет(ДАБ-МС), на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е било предмет на оспорване по адм. дело № 7658/2021 г., с което жалбата на Х. е отхвърлена. Същото е влязло в сила.

Чужденецът е подал последваща молба, рег. № КП-5741 от 06.12.2022г. в ДАБ-МС за международна закрила, която с решение № 49-ОК от 21.12.2022г. на интервюиращ орган на ДАБ-МС не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. С решение № 2609 от 18.04.2023 г., постановено, по адм.д. № 419 по описа на съда за 2023 г. е отхвърлена жалбата на Д. А. Х. срещу решение № 49-ОК от 21.12.2022г. на интервюиращ орган на ДАБ-МС.

С молба вх. № В-13-134/05.05.2023 г. чужденецът е потърсил убежище от властите на РБ. С решение № 4/2024 г. на Вицепрезидента на Република Б. е отказано предоставяне на убежище на иракския гражданин.

Не е спорно по делото, че жалбоподателят от 2016г. пребивава на територията на Република Б. със своята съпруга К. Нажад Ф., гражданка на И. и че от брака им са се родили две деца. Безспорно се установява и, че по отношение на съпругата му К. Нажад Ф. и дъщеря му Р. Д. А. са издадени и влезли в сила административни актове, с които им е предоставен хуманитарен статут. В хода на съдебното производство са приети от страните писмени доказателства.

При така установеното от фактическа страна Съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (Решението е връчено на жалбоподателя в присъствие на преводач на 15.08.2025 г., а жалбата е заведена на 22.08.2025 г. - л. 6). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган – председател на ДАБ при МС, в кръга на нормативно определените му правомощия. Оспореното Решение е издадено в предвидената писмена форма, при спазване на процесуалните правила, обезпечаващи

ефективното участие, включително и личното упражняване на правото на защита от жалбоподателя, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел. От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието "преследване" е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с. з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. В проведеното интервю, както и от събраните доказателства, не се установява да е имало заплахата и той да е бил преследван от държавни субекти.

От значение е посоченото от жалбоподателя в проведеното интервю, че не е имал проблеми с официалните власти в И., напуснал е легално и впоследствие отпътувал

за Т., където е пребивавал кратък период от време, след което влязъл нелегално на територията на Р Б., където подаването на молба за закрила в Р Б. е продиктувано от установяването му от властите и от икономически причини. Следва да се има предвид фактът, че чужденецът е напуснал страната си на произход легално през 2016 г. заедно със съпругата си, което навежда извод, че официалните власти не са намерили основание да ограничат пътуването му. Отделно, същият не е останал да живее в третата сигурна държава, каквато се явява Т.. Ето защо следва да се приеме, че не е лице, което е принудено да напусне страната по произход поради преследване, а представлява икономически емигрант, търсещ по-добри икономически условия за живот.

Правилно е оценил решаващият орган липсата на предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателя предвид, че не се установява основателност на твърденията от заявен страх от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ и няма данни спрямо жалбоподателя да е осъществено преследване в страната на произход, релевантно за предоставяне на бежански статут.

На следващо място правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал И. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло

в синхрон с чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсецо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая.

В изпълнение на разпоредбата на чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, от ответната дирекция е представената справка с вх. № МД-02-225/25.04.2025 г., изготвена от дирекция "Международна дейност" към ДАБ при МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в И., която е общоизвестна. Приетата по делото справка е изготвена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представлява официален свидетелстващ документ и обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с нея, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят.

Позовавайки се на чл. 58, ал. 10 ЗУБ и на становището от ДАНС, отразено в постъпилото писмо с рег. № М-6721/17.06.2025 г., както и на изключенията, предвидени с чл. 17 от Директива 2011/95/ЕС председателят на ДАБ е преценил да откаже предоставяне на хуманитарен статут. Информацията, с която разполага ДАНС е част от обособения по реда на ЗЗКИ класифициран том по делото (доклад с рег. № RB 202001 - 001 – 03/ М-6-1571/09.05.2025 г.). Административният орган изтъква, че е налице изключението по § 1, б. "г" от чл. 17 от Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета, когато гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията на субсидиарна закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира.

Наличието на предвидените в Директивата разумни (респ. сериозни) основания лицето да бъде разглеждано като заплаха за националната сигурност на държавата-членка, в която се намира, представляват основание за отказ на същото да се предостави хуманитарен статут и по смисъла на българското законодателство.

Относитимо към настоящата хипотеза е постановеното решение от 22.09.2022 г. по

дело С-159/21 на съда на Европейския съюз по отправено преюдициално запитване, в което е прието, че единствено решаващият орган, под съдебен контрол, е този, който трябва да направи преценка на всички релевантни факти и обстоятелства, включително свързаните с прилагането на членове 14 и 17 от Директива 2011/95, след извършването на която да приеме решение, както и, че цитираните текстове от Директивата не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище. Следва да се посочи, че решението на СЕС касае само дадените немотивирани становища на службите за сигурност. В този смисъл съдът намира, че са осъществени и критериите на член 17 от Директива 2011/95/ЕС за отказ да се предостави хуманитарен статут при сериозни опасения за националната сигурност. Тези опасения не са произволни и необосновани, а произтичат от преценката на нарочен орган, конкретизирани в доклад с рег. № RB 202001 - 001 – 03/ М-6-1571/09.05.2025 г. Законът не изисква заплахата за националната сигурност да е безспорно установена или да има влязла в сила присъда. Дейностите, свързани със "защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република Б., териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред" (чл. 4, ал. 1 ЗДАНС) са в изключителната компетентност на ДАНС. Една от тези дейности е контролната по чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС. Следва да се подчертае, че констатациите, както на ответника, така и на съда по отношение на това писмо от ДАНС се свеждат до въпроса, че е мотивирана и обоснована, поради което изложеното в нея следва да се зачете и оформи хипотезата на правилното приложение на чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. Отделно рестрикцията по чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ е именно с цел защита на правата на останалите субекти пред евентуалните права на търсещия закрила и представлява една гаранция за непотъпкването им.

Чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ извеждат отделни, самостоятелни основания за придобиване на статут на бежанец, съответно за предоставяне на хуманитарен статут, тогава, когато чл. на семейството вече е придобил статут на бежанец, съответно му е предоставен хуманитарен статут. Съответно разпоредбата на чл. 22 от ЗУБ определя кръга от права и задължения на членовете на семейството на чужденец, със статут на бежанец или с предоставен хуманитарен статут. Освен това, тези норми, ако и да извеждат основание за предоставяне на закрила, при наличен статут на чл. на семейството, отново изискват и съответна преценка на личния им статус и липса на обстоятелствата по чл. 12 от ЗУБ. Несъмнено

административният орган следва да зачита правото на семеен живот, но по делото не се твърди, не се и установява това право да е нарушено по какъвто и да е начин по отношение на жалбоподателя в хода на административното производство. Искането за предоставяне на закрила следва да се осъществи лично и по собствена воля, а преценката на административния орган се дължи по лично заявеното лично основание по ЗУБ. Доколкото в случая се касае до подадени молби от членове на семейство по смисъла на § 1, т. 3, б. "а" от ЗУБ то изведените във връзка с това обстоятелство факти подлежат на преценка от административния орган при постановяване на решението му по подаденото заявление, каквато в настоящия случай е извършена от административния орган.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното, Административен Съд С. – град, I отделение, 71 състав,

**РЕШИ:**

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А. Х., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на И., [дата на раждане] , чрез адв. М. Н., срещу Решение №4152 от 21.07.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет на Република Б., с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във връзка чл. 8 и чл. 9 от Закона за убежището и бежанците е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут, връчено на чужденеца на дата 15.08.2025г.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република Б..

**Съдия:**